

EL POBLE VIU...

ELS DE L'ESPLAI "TREPITGEM" BARCELONA

En un principi havíem parlat d'anar a fer colònies a Barcelona, és a dir, vuit o deu dies a la ciutat per conèixer un entorn ben diferent al qual estem acostumats. Després, però, vam pensar que tants dies seria passar-se i que amb un cap de setmana ja faríem el fet.

Un mes abans de la "gran aventura", els responsables de l'Esplai van començar a fer els tràmits: treure'ns el carnet d'alberguista, parlar amb la Renfe a fi d'obtenir un bitllet col·lectiu, traçar uns mínims objectius per a la nostra estada a Barcelona i fer uns cartells ben bufons per animar la concurrència. El dijous dia 18, en una reunió amb els pares, vam acabar d'explicar-los tots els detalls. Finalment, l'objectiu primordial era "trepitjar Barcelona amb tots els mitjans de transport possibles".

El dissabte dia 20 de febrer ens vam trobar tots a l'estació de Caldes. Érem quinze de menuts (sis nenes i nou nens) i sis de grans. A tres quarts de deu del matí, després de les abraçades, els petons i les darreres recomanacions de rigor, vam pujar al tren i començarem, més contents que uns gínjols, el viatge a Barcelona.

En arribar, vam haver d'agafar el Metro de seguida perquè l'Alberg era ben bé a l'altra punta de Barcelona, a la zona de Vallcarca, cap a la Vall d'Hebron, per entendre'ns. Una majoria dels nens no havia pujat mai en aquest mitjà de transport i, al principi, es pot dir que anaven més aviat despistats.

L'Alberg és una casa magnífica envoltada de jardins i de vegetació. Només d'arribar-hi, uns quants es van enfil·lar per aquells marges, polits i ben treballats, i en tornaren amb uns bons manats d'espàrrecs. El primer que vam fer a Barcelona, doncs, va ser anar a caçar espàrrecs. Si no ho veiem no ho creiem.

Després d'inscriure'ns a l'Alberg i de dinar, va arribar la tarda i vam tornar a agafar el Metro. Ens havien parlat d'un Laberint situat en un Parc darrera de les instal·lacions dels Velòdrom. Ens vam fer un bon tip de caminar i quan hi vam arribar resulta que el Laberint era tancat perquè el replantaven. El "frustre" va fer història però com que els nois saben conformar-se i acceptar les contrarietats de la vida (?), la sang no va arribar al mar.

Amb aquestes que vam tornar al Metro i ens vam plantar ben bé al mig de Barcelona, al Passeig de Gràcia. Havíem decidit anar al cinema. La sorpresa va venir en veure que el cinema triat era poc més gran que una sala d'estar de qualsevol casa.

-Però si can Sagrera en fa deu com aquest!

-Tots els cinemes de Barcelona són així de "minis"?

La pel·li no era res de l'altre món, la veritat, però hi vam passar una bona estona. En sortir vam agafar un autobús que ens va deixar ben bé al davant de l'Alberg. Vam sopar i en acabat vam pujar una estoneta a la llum de la lluna. Cap a un quart d'onze vam pujar als dormitoris. Hi va haver gresca, com és natural en aquests casos, però força ben controlada. Estàvem ben conscienciats que hi havia altra gent i que deixaríem el nom de Vilobí per terra

si ens havien d'avisar o ens retiraven el carnet d'alberguista el primer cop que el fèiem servir.

Vam fer "nonnes" força tranquils i a quarts de vuit del matí ja ens començàvem a despertar.

El matí de diumenge el vam passar visitant la caravel·la d'en Colom al port, anant en Metro i funicular i passant-ho d'allò més bé al Parc d'atraccions de Montjuïc on vam trobar al "senyor encarregat" de Filiprim. Havíem d'agafar també el telefèric que va fins al castell de Montjuïc però, just el dia abans, s'havia espallat.

Després de dinar vam jugar una mica per l'Alberg i, cap a les quatre de la tarda, agafarem els "trastos" i ens vam acomiadar. Cal dir que ens vam portar tan bé que ens hi deixen tornar quan vulguem. I això ja és un gran què.

A l'últim viatge de Metro vam caggirar els papers: els nens feien de monitors i els monitors de nens. Els menuts, doncs, ens guiaven per les estacions, ens feien anar de pressa, ens aconsellaven que no ens entretinguéssim. Quan els grans, imitant les conductes "habituals" dels petits, ens queixàvem que teníem set o gana o que estàvem cansats o que ens volíem aturar a comprar un record per a la iaia, els "guies" de torn actuaven amb una contundència total i absoluta, mil vegades més dura que la que empen els grans, paraula!

Vam arribar a l'estació de tren tan justos de temps que vam haver de fer Ben Johnson corrent els cent metres a velocitat supersònica per no perdre el ferrocarril.

En el viatge de tornada hi va haver "ligue" per part d'uns quants. Però ens estimem més guardar-ho en "sumari secret" per no ferir les susceptibilitats de ningú.

Conclusions: 1) Vam tornar els mateixos que havíem marxat i això pot considerar-se, per tant, un èxit dels més sonats. 2) Barcelona està força plena de "xaves" però n'hi ha de prou simpàtics. 3) Un cap de setmana està molt bé, però deu dies que no ens hi busquin. 4) Hi tornarem per perdre'ns pel Laberint, per pujar a una "golondrina" i per enfil·lar-nos amb el telefèric. I 5) Els espàrrecs de Barcelona són una mica massa prim i escarransits.

MONITORS D'ESPLAI
(I que no decaigui!)

